

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: Ing. M. Š.,
bytem ,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
Křížová 1292/25, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2021, č. j. X, zamítá.
- II. Žaloba o náhradu škody se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí žalované č. I a II ze dne 3. 8. 2021, č. j. X, kdy rozhodnutím č. I ze dne 3. 8. 2021 žalovaná žalobci podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), ve spojení s ustanovením § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, (dále jen „zákon o mimosoudních rehabilitacích“), zvýšila od 21. 9. 2015 žalobci starobní důchodu na částku 9 472 Kč měsíčně a rozhodnutím č. II ze dne 3. 8. 2021 byl žalobci podle § 34 odst. 4 a § 56 odst. 1 písm. e) ve spojení s písm. b) ZDP od 30. 1. 2017 zvýšen starobní důchod na částku 9 828 Kč měsíčně.
2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaná vypočítala chybně výši jeho starobního důchodu. Nesouhlasí s postupem žalované, která dle § 14 ZDP započítala jen tu dobu, která byla pro žalobce výhodnější. Dle žalobce byl tímto postupem porušen zákon rovnosti poskytnutých náhrad a byla porušena jeho základní lidská práva. Tyto úpravy nezmiňuje ani zákon o mimosoudních rehabilitacích. Student vyloučený hned v prvním semestru, který návazně nastoupil do zaměstnání nebo studoval při zaměstnání, by podle tohoto principu získal 7,5 %, student vyloučený v posledním semestru by získal navíc 18 %, student nucený pracovat na brigádách by získal (jako právě žalobce) 11,5 % navýšení. Z logiky věci plyne, že v případě pracujícího studenta by jeho skutečný příjem rozhodný pro výši výpočtového základu nebyl zohledněn. Žalobce dále uvedl, že žalované doložil požadované potvrzení o předepsané délce studia. Doba předepsaná k řádnému ukončení studia se v případě žalobce téměř kryla se skutečnou dobou jeho studia, neboť byl vyloučen těsně před státními zkouškami. Žalobce dále uvedl, že dne 12. 2. 2020 byl informován o tom, že se dne 2. 12. 2019 žalovaná měla obrátit na ČVUT s žádostí o potvrzení celkové doby studia. Z důvodu, že nebylo na výzvu reagováno, měla žalovaná zaslat výzvu znovu dne 12. 2. 2020. Dle žalobce žádost ze dne 2. 12. 2018 na ČVUT nebyla nikdy doručena, žádost byla podána až po 335 dnech od podání žádosti žalobce, nečinnost žalované trvala po dobu devíti měsíců. Ačkoli odpověď ČVUT byla žalované doručena nejpozději v únoru 2020, žalovaná rozhodla o žádosti až 3. 8. 2021. Žalobce uvedl, že byl poškozen nečinností žalované, kdy žalovaná dle něj nedodržela ani lhůtu dle § 85a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Domnívá se, že mu vzhledem ke stávající míře inflace vznikla zasláním vyrovnání až 3. 8. 2021 škoda minimálně ve výši 25 %, neboť o tu poklesla za tři roky reálná hodnota vyrovnání. Žalobce dále namítl, že žalované je možné se dovolat pouze do automatu, uvedl, že mu vznikla postupem žalované také škoda morální, kterou si cení na 2 000 Kč za každý měsíc zpoždění. Žalovaná podle žalobce dále opožděné reagovala na jeho žádost o úpravu starobního důchodu podanou dne 24. 2. 2021, kterou podal opakovaně dne 11. 10. 2021. Tato žádost nebyla ke dni podání žaloby vyřízena. Za to žádá náhradu ve výši 10 % jako majetkovou újmu a 2000 Kč za každý měsíc prodlení jako zadostiučinění. Žalobce měl dne 24. 2. 2021 podat dále žádost o uvolnění výplaty starobního důchodu od 15. 7. 2020 do 19. 10. 2020, kdy žalovaná se měla opět opozdit s vyřízením, žalobce byl opět nucen podat žádost opakovaně, i v tomto případě uvedl, že žádá náhradu finanční ztráty ve výši 10 % z vyměřené částky a 2000 Kč jako za každý měsíc zpoždění.
3. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Uvedla, že žalobce dne 14. 3. 2019 uplatnil žádost o úpravu důchodu z důvodu politické perzekuce – vyloučení ze studia na vysoké škole v roce Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

1978. Poukázala na § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích. Uvedla, že na základě jejího šetření bylo přípisem Archivu Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 31. 5. 2019 (žalované byl doručen dne 2. 3. 2020) potvrzeno, že žalobce studoval v období od 2. 10. 1972 do 1. 4. 1978 v řádném studiu na fakultě elektrotechnické na ČVUT v Praze, ze studia byl vyloučen z tzv. „kárných důvodů“. Předpokládaná doba studia, pokud by vyloučen nebyl, byla do 23. 6. 1978. Žalovaná dále poukázala na § 25 odst. 2 písm. b) vyhlášky federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 128/1975 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení č. 121/1975 Sb., dle něhož lze za dobu studia považovat také dobu školních prázdnin, navazujících bezprostředně na skončení studia, pokud dítě nevstoupilo do trvalého zaměstnání, popřípadě nezačalo vykonávat jinou trvalou pracovní činnost. Žalobci byly na základě tohoto ustanovení zhodnoceny i prázdniny, které navazovaly na předpokládanou dobu studia potvrzenou Archivem ČVUT v Praze. Žalovaná v souladu s § 14 odst. 1 ZDP vyhodnotila, že pro žalobce je výhodnější hodnocení celého období od 2. 10. 1972 do 31. 8. 1978 v délce 2 160 dnů jako studium s následným zápočtem této doby dle § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích, tedy dvojnásobkem. Nově zhodnocenou dobu pojištění (studia) však nelze přičíst k dříve zhodnoceným dobám pojištění, jak požaduje žalobce. Nově započtená doba pojištění (studia) za období od 2. 10. 1972 do 31. 8. 1978 pokrývá nejen mezery v pojištění, ale zároveň nahrazuje méně výhodné doby pojištění, které by nebylo možné násobkem hodnotit. K době řízení žalovaná sdělila, že ta byla ovlivněna došetřováním, průběžně se měnícími požadavky žalobce a zejména souběžně probíhajícím soudním řízením o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2019, č. j. X, kterou žalobce dne 1. 12. 2019 podal k Městskému soudu v Praze. V průběhu soudního řízení žalovaná opakovaně postupovala správně spisem soudu, což vedlo k prodloužení doby řízení. Soudní řízení bylo ukončeno rozsudkem ze dne 18. 11. 2021, č. j. 16 Ad 1/2020-35, kterým byla žaloba zamítnuta. Důvody, které vedly k delší době řízení při vydání rozhodnutí žalované, byly žalobci vysvětleny v korespondenci MPSV ČR ze dne 1. 9. 2021, již nadřízený orgán žalované reagoval na jeho stížnost ze dne 23. 6. 2021.

4. V replice žalobce uvedl, že zákon o mimosoudních rehabilitacích zmírňuje křivdy, které byly způsobeny lidem nepohodlným minulému režimu tím, že byli vyloučeni ze studia. Dle žalobce proto zákon stanovuje pro výpočet důchodových dávek započítat roky studia i roky potřebné k jeho dokončení v dvojnásobné výši počtu let, než kdyby došlo k dokončení studia. Toto ovšem podle žalobce neznamená, že by skutečně odpracované roky měly být anulovány. Neznamená to dle něj ani nahrazení jejich počtu počtem sice dvojnásobným, ale porušujícím princip rovnosti, kdy by byl dle žalobce propastný rozdíl mezi studenty vyloučenými již v prvním semestru a studenty vyloučenými těsně před státními zkouškami. Podle žalobce by chudý a pilný student, který se po celou dobu studia živil brigádami, na tom byl hůře než student, který měl zajištěné zázemí. Podle názoru žalobce má být zápočet studia i let potřebných k jeho dokončení v dvojnásobné výši jakýmsi bonusem. S vyloučením ze studia souvisí i další příkoří, při vyloučení z politických důvodů je to méně placená a méně kvalifikovaná práce, dále s tím souviselo sledování ze strany StB, nemožnost získání příslibu a další. Podle žalobce je proto třeba k danému zákonu přistupovat tak, že se dvojnásobný počet let studia a let potřebných k jeho dokončení přičte ke stávajícímu výpočtu důchodu, ne nahradí. Žalobce ve vyjádření dále zopakoval námitku ohledně nedodržování zákonných lhůt ze strany žalované. K soudnímu řízení vedenému u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 Ad 1/2020 žalobce sdělil, že před vydáním rozsudku učinila žalovaná kroky k nápravě, žaloba se proto poté stala bezpředmětnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

5. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
6. Podle § 14 odst. 1 ZDP *kryjí-li se doby pojištění navzájem, započte se pro stanovení celkové doby pojištění pro vznik nároku na důchod a výši procentní výměry důchodu jen ta doba, jejíž zápočet je pro pojištěnce výhodnější; totéž platí, kryjí-li se navzájem náhradní doby pojištění nebo doba pojištění a náhradní doba pojištění.*
7. Podle § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích *za účelem zmírnění křivd způsobených vyloučením ze studia studentů vysokých škol se doba jejich vysokoškolského studia hodnotí pro účely důchodového zabezpečení tak, že se rok studia včetně let předepsaných pro ukončení tohoto studia, které nebylo možno z důvodů vyloučení absolvoovat, započítává jako dva roky zaměstnání.*
8. Podle § 25 odst. 2 písm. b) vyhlášky federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 128/1975 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení č. 121/1975 Sb., ve znění vyhlášky účinném do 31. 8. 1984 *za dobu studia se považuje také doba školních prázdnin, navazujících bezprostředně na skončení studia, pokud dítě nevstoupilo do trvalého zaměstnání, popřípadě nezačalo vykonávat jinou trvalou pracovní činnost.*
9. Skutkově obdobnou situací se zabíral Nejvyššího správní soud v rozsudku č. j. 2 Ads 138/2015 – 25 ze dne 27. 8. 2015, ve kterém uvedl: *„Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že stěžovateli bylo v minulosti veřejnou mocí ukřivděno a jeho nárok na kompenzaci prostřednictvím zápočtu dvojnásobného zhodnocení předpokládané doby studia pro účely důchodového zabezpečení je legitimní. Zároveň však upozorňuje, že účelem zákona o mimosoudních rehabilitacích v žádném případě není poskytnout úplnou nápravu, nýbrž jen zmírnit některé z utrpěných křivd. I přes fakticky omezené možnosti kompenzace zaručené zákonem o mimosoudních rehabilitacích však je třeba daný zákon vykládat stále dle jeho smyslu a účelu – tedy pouze jako pokus o zmírnění křivd způsobených za minulého režimu, nikoli jako jejich úplnou nápravu či kompenzaci v míře zákonem nepředvídané. [17] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s odůvodněními rozhodnutí správních orgánů. Smyslem ustanovení § 24 odst. 5 ve spojení s ustanovením § 25 zákona o mimosoudních rehabilitacích je použít dvojnásobného započtení doby skutečného nebo i jen předpokládaného studia v případě, kdy je takto pojatý výpočet pro postiženého výhodnější než výpočty dle obecně platných předpisů důchodového zabezpečení nebo dle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb. Zvýhodnění kompenzační povahy spočívá v dvojnásobném započtení zákonem určené doby a použití takového výpočtu v případě, že je to pro dotčenou osobu výhodnější. Ze žádného ustanovení zákona ani z jeho koncepce či smyslu a účelu však nelze dovodit, že dvojnásobné započtení skutečné či předpokládané doby studia má být jakousi premií poskytovanou ještě nad rámec jiné doby, která by byla započitatelná podle obecných předpisů. Takovýto úmysl zákonodárce v zákoně o mimosoudních rehabilitacích ani náznakem neprojevil – naopak, deklaroval vcelku jasně úmysl kompenzaci provést právě a „jen“ případným dvojnásobným započtením stanovené doby, jestliže je to pro dotčenou osobu výhodnější. Na takovémto rozhodnutí zákonodárce neshledává Nejvyšší správní soud nic protiústavního a nevidí ani potřebu interpretačně posouvat význam § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích mimo rámec doslovného výkladu tohoto ustanovení.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

10. Ve výše citované věci řešené NSS byla následně podána ústavní stížnost, kterou však Ústavní soud odmítl (usnesení II. ÚS 2758/15 ze dne 9. 2. 2016), kdy konkrétně ÚS uvedl: „... k porušení jeho základních práv a svobod a ani zmíněných principů rehabilitačních řízení nedošlo. Ústavní soud se musí plně ztotožnit s názorem Nejvyššího správního soudu, že účelem zákona o mimosoudních rehabilitacích v žádném případě není poskytnout úplnou nápravu, nýbrž jen zmírnit některé z utrpěných křivd. Tento zákon se snaží o kompenzaci nepříznivých následků vyvolaných zásahy minulého režimu do života poškozených, kdy však škála postižení je tak široká a rozmanitá, že nelze uvažovat o tom, že by se kompenzace mohla, byť jen vzdáleně, přiblížit skutečným ztrátám, které žadatel utrpěl. Materiální odškodnění zakotvená v rehabilitačních předpisech tak představují pouhý pokus o odčinění alespoň některých křivd a pojmově tedy nemohou kompenzovat a někdy ani zmírnit příkoří, kterým byly osoby komunistickým režimem perzekuované vystaveny. I přes fakticky omezené možnosti kompenzace zaručené zákonem o mimosoudních rehabilitacích však je třeba daný zákon vykládat stále dle jeho smyslu a účelu - tedy pouze jako pokus o zmírnění křivd způsobených za minulého režimu, nikoliv jako jejich úplnou nápravu či kompenzaci v míře zákonem nepředvídané. Tak tomu je právě i v nyní řešeném případě, kdy ustanovení § 24 odst. 5 ve spojení s ustanovením § 25 zákona o mimosoudních rehabilitacích stanoví, že použít dvojnásobného započtení doby skutečného nebo i jen předpokládaného studia lze v případě, kdy je takto pojatý výpočet pro postiženého výhodnější než výpočty dle obecně platných předpisů důchodového zabezpečení či rehabilitačních zákonů. Rozhodující orgány přitom v případě stěžovatele inkriminované zákonné ustanovení vyložily a aplikovaly v souladu s jeho dikcí i smyslem, neboť správně usoudily, že pro stěžovatele bude výhodnější, pokud mu započítají dvojnásobek předpokládané doby studia než službu v Pomocných technických praporech, čímž plně naplnily účel a smysl zde citovaných zákonů. Pokud by naopak vyhověly stěžovateli návrhu, fakticky by mu bylo inkriminované období od 1. 10. 1951 do 30. 9. 1953 započteno dvakrát, a to jako dvojnásobek studia a zároveň jako práce u Pomocných technických praporů, což by však bylo v přímém rozporu ze shora citovanými ustanoveními zákona o mimosoudních rehabilitacích.“
11. Vzhledem k tomu, že nyní řešený případ žalobce je skutkově obdobný, provedl soud výše uvedenou rozsáhlou citaci příslušných soudních rozhodnutí, jejichž závěry jsou v dané věci plně použitelné.
12. Dle názoru žalobce by mělo být ustanovení § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích vykládáno tak, že osobě, která byla z politických důvodů vyloučena ze studia, bude započtena jednak doba studia a doba potřebná k jeho dokončení v dvojnásobné výši (jako dva roky zaměstnání), zároveň by se však měla dotyčným tato částka přičíst ke stávajícímu důchodu vypočtenému mj. v souvislosti s pracovní činností v daném období. Žalobce se tak domáhá toho, co Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 2 Ads 138/2015 – 25 odmítl a soud se i v této věci ztotožňuje se závěrem NSS, že nelze dovodit, že dvojnásobné započtení skutečné či předpokládané doby studia má být jakousi prémie poskytovanou ještě nad rámec jiné doby, která by byla započitatelná podle obecných předpisů. Tvzení žalobce o tom, že by došlo k znevýhodnění pracujícího studenta je nesprávné, neboť bez přihlédnutí k zákonu o mimosoudních rehabilitacích se doba studia i doba výkonu zaměstnání během studia za dané období nesčítala, tudíž nemohlo dojít k nerovnosti mezi pracujícím a nepracujícím studentem, který byl v dané době vyloučen ze studia.
13. V případě žalobce bylo potvrzeno, že studoval v období od 2. 10. 1972 do 1. 4. 1978 v řádném studiu na fakultě elektrotechnické na ČVUT v Praze, a ze studia byl vyloučen z tzv. „kárných důvodů“. Předpokládaná doba studia, pokud by žalobce nebyl ze studia vyloučen,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

byla do 23. 6. 1978. Žalovaná v souladu s § 14 odst. 1 ZDP vyhodnotila, že pro žalobce je výhodnější hodnocení celého období od 2. 10. 1972 do 31. 8. 1978 v délce 2 160 dnů jako studium s následným zápočtem této doby dle dikce ustanovení § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích, tedy dvojnásobkem. Tuto nově zhodnocenou dobu pojištění (studia) však nelze přičíst k dříve zhodnoceným dobám pojištění. Nově započtená doba pojištění (studia) za období od 2. 10. 1972 do 31. 8. 1978 pokrývá mezery v pojištění a zároveň nahrazuje méně výhodné doby pojištění, které by nebylo možné násobkem hodnotit. Stejně jako v citovaném případě nebylo možné započítat shodnou dobu dvakrát, tedy jako dvojnásobek studia a dobu potřebnou k dokončení, a zároveň totéž období, kdy vykonával žalobce ještě pracovní činnost. Bylo třeba vyjít pouze z výhodnější varianty pro žalobce, což žalovaná v souladu se zákonem učinila, jestliže zohlednila dobu pojištění za studium a dobu potřebnou k dokončení se zřetelem k zákonu o mimosoudních rehabilitacích. Žalobcem navrhovaná varianta by sice pro něj byla ještě výhodnější, avšak není v souladu se zákonem o mimosoudních rehabilitacích.

14. Soud na základě výše uvedených závěrů neshledal žalobu proti rozhodnutí žalované důvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl (výrok I).
15. Žalobce kromě návrhu na zrušení rozhodnutí žalované požaduje náhradu škody za průtahy ve správním řízení a s výplatou starobního důchodu.
16. Podle usnesení Nejvyšší správní soud č. j. Na 192/2013 – 5 : *„Předmětem jednání a rozhodování v dané věci je v každém případě oprávněnost žalobcova nároku na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem státního orgánu při výkonu veřejné moci. Podmínky, za nichž stát odpovídá za takovou škodu, stanoví zákon č. 82/1998 Sb. Tento zákon je součástí soukromého práva. Odpovědnostní vztahy podléhající právní regulaci tohoto zákona jsou tak vztahy soukromoprávními. Tento závěr plyne jak z teorie občanského práva, tak i z praktické aplikace zákona (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 18/01). Právní vztahy vzniklé na základě zákona č. 82/1998 Sb. se subsidiárně řídí občanským zákoníkem (§ 26 zákona č. 82/1998 Sb.).“*
17. Ohledně uplatněné škody není zdejší soud příslušný, neboť se jedná o nárok z občanskoprávních vztahů (§ 7 o. s. ř.) a pravomoc o ní jednat a rozhodnout je dána soudům rozhodujícím v občanském soudním řízení, proto soud žalobu o náhradu škody odmítl dle § 46 odst. 2 s. ř. s. pro nedostatek pravomoci soudu ve správním soudnictví. Soud žalobce tímto odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních (výrok II). Žalobce může v této části námitek podat žalobu o náhradu škody znovu k Obvodnímu soudu pro Prahu 2 s odkazem na rozsudek zdejšího soudu. Podáním nové žaloby k civilnímu soudu ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku mu bude zachována lhůta pro podání žaloby dle okamžiku podání správní žaloby, tedy bude se mít za to, že novou civilní žalobu podal ve stejný okamžik, jako podal žalobu ve věci 16 Ad 1/2022, pokud se bude domáhat shodného nároku na náhradu škody.
18. Soud v řízení dle s. ř. s. neposuzuje, zda žalobce splnil podmínky dle zákona č. 82/1998 Sb., nýbrž pouze zda je k podání žaloby příslušný správní orgán nebo jiný soud.
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V této věci se navrhovatel může domáhat svého práva podáním žaloby dle o.s.ř. ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto usnesení (§ 46 odst. 2 s. ř. s.) u příslušného obvodního soudu, a to tak, aby v této lhůtě žaloba došla k příslušnému soudu (§ 82 odst. 3 o.s.ř.). Rozsudek nabyde právní moci doručením účastníkům (§ 54 odst. 5 a § 55 s. ř. s.). Podání kasační stížnosti proti rozsudku nemá vliv na běh lhůty k podání nové žaloby k obvodnímu soudu.

V Praze dne 23. 1. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.